Ч. 140. Львів, середа дня 23. червня (6. липня) 1904. Річник VIII.

Передплата
на »РУСЛАНА« виносить:
в Австриї:
на цілий рік . . . 20 кор.
на пів року . . . 10 кор
на чверть року . . 5 кор
на місяць . . . 1·70 кор
За границею
на цілий рік . . 16 рублів або 36 франків
на пів року . . 8 рублів або 18 франків
Поодиноке число по 10 сот.

РУСЛАН

»Вирвеш ми очи і душу ми вирвеш: а не возьмеш милости і віри не возьмеш, бо руске ми серце і віра руска.« — З Руслановиx псальмів М. Шашкевича.

Виходить у Львові що дня крім неділь і руских сьвят о 5½ год. пополудни.
Редакция, адміністрация і експедиция »Руслана« під ч. 1. пл. Домбровского (Хорунщини). Експедиция місцева в Агенциї Соколовского в пасажі Гавсмана.
Рукописи звертає ся лише на попереднє застереженє. — Рекламациї неопечатані вільні від порта. — Оголошеня звичайні приймають ся по ціні 20 с. від стрічки, а в »Надісланім« 40 с. від стрічки. Подяки і приватні донесеня по 30 с. від стрічки.

Толстой а війна.

Держимо в руках спору брошурку ґр. Льва Толстого, видану в Анґлії редактором і накладчиком єго творів п. Чертковом, де в 10 розділах застановляє ся над причинами і наслідками війни. Слова великого мислителя палають огнем глубокого пересьвідченя, а дібрані так сильно і консеквентно, що справляють собою могутне вражінє на читачу. Не місце тут розводити ся ширше над основою книжки; єї кождий легко зрозуміє, згадавши на пяту заповідь Господню: »Не убий!«

Толстой бере приказ Божий в найзагальнійшім значіню і не допускає жадного убийства, хотьби навіть оправданого понятями людскої справедливости, чи самооборони. Під добу війна представляє ся єще в даних обставинах як щось неуникненого, щось з природи доконечного і тому має позори, немов би она лежала в людскій природі. І справді з настанєм війни зміняє ся цілий настрій суспільности. Мирні, чесні люди зносеред родин ідуть на різню і смерть. Праса з любостию доносить про масові убийства в битвах, прибільшуючи о скілько можна їх розміри, немов би ще за мало було дійсної жостокости. Се чинить та сама праса, що в мирний час падькає над кількома трупами підчас пожару театру, або зелізничої катастрофи. Голоси про мир, братерство, розоруженє — замовкають і кождий стає по одній чи другій стороні, бодай думками-симпатиями взяти уділ в страшній борбі. Так діє ся підчас кождої війни.

Однак ми віримо, що настане час, коли людскість прийде до такого погляду на війну, до якого прийшла тепер з огляду на невільництво. Не тілько римский сьвіт, але єще тому кілька поколінь взад люди не могли поняти, як суспільність зможе обійти ся без примусової праці, як культура може розвинути ся без неволі. Так і що-до війни змінять ся погляди і може ще за нашої памяти. Бо і справді не кровожадність лежить в натурі культурного чоловіка, яка заставляє єго переочувати муки і смерть воюючих братів, а глядіти на їх борбу, як на гру манекінів, але власне той інтерес до суперництва, до всякої гри. Тій людскій вдачі треба дати як найширше поле до прояви в спортових іграх, як се діє ся в Анґлії і сьміливих підприємствах.

Також згляди самооборони, а ще менше цивілізациї не оправдують війни і мілітаризму. Не будь єго, то і самооборона булаб непотрібна, а противно, мілітаризм не оборонить від нападу другої мілітарної сили. Щож до цивілізациї і торговлі, то она певно вела би ся успішнійше на мирній дорозі. Бо тепер цивілізация зачинає ся як-раз від вороженя півдиких і диких народів. В сей спосіб півдикі перед трийцяти літами Японці прийшли до теперішної мілітарної сили, в той самий спосіб дикі Герери побивають тепер Німців портуґійскими карабінами, а недалекий вже час, що і Хінці станутъ так »цивілізувати ся«. Отже міжнародним законодавством повинен бути унормований виріб убийчого оружия, як і єго продажа.

Виходячи з сего становиска, отвирає ся широке поле для миролюбної діяльности і тою дорогою, ми віримо, зайде людскість поволи до здійсненя ідеї вічного мира. Однак ся рада, яку Толстой, по мисли своїх нігілістичних засад, подає як остаточний вислід своєї розвідки: щоби кождий поодинокий вояк — Росиянин чи Японьчик — кинув оружє і не йшов убивати брата — се парадокс, який не може здійснити ся. То все одно, колиб хто був стремів до знесеня невільництва тим способом, що взивав би невільників: не робіть! Однак свободу вибороли не упірні невільники, але здобули для них вольні брати, так і мир заведуть не дезертируючі вояки, але мирні горожани в імя братолюбия і поступу людскости.

Повиборче поколосє.

Після доповняючих виборів »Діло«, як звісно, приписало упадкови пос. Барвіньского тілько »льокальне і личне значінє«, а коли пізнійше зміркувало, що руский загал інакше глядить на справу, вибрало »золоту середину« — себ то анї чичирк про цілу справу. Аж тепер надіслав др. Теофіл Окуневский »єще кілька слів о соймовій сесиї та о доповняючих виборах«, які „Діло« заміщує без коментарів і на чільнім місци. Статя д-ра Окуневского, — крім закінченя, яке очивидно дороблене ad usum Delphini і противорічить з попереднім змістом статї — містить в собі богато справедливих заміток і здорових гадок, тож подамо єї тут в цілости:

О значіню сецесиї наших соймових послів підчас послідної сесиї — пише автор — і о єї конечности, а зглядно неконечности, писано і говорено в розгарі передвиборчої борби досить, та до єдности думок під тим зглядом Галицка Русь не дійшла.

Ще менче сходять ся думки в оцінці результату доповняючих виборів, а ріжниці під тим зглядом стрічаю не лиш у людий ріжних партий, але навіть між людьми щирими того самого сторонництва. Ще в послідну днину перед доповняючими виборами стрітив я тут на неутральнім ґрунті в Карльсбаді лично поважаного члена староруской партиї, котрий зі всею рішучостию закидав своїй-же партиї політичний нетакт з причини видвигненя кандидатури о. Еффіновича против п. Барвіньского. А щож доперва тепер, коли партия народовців має аж надто причину тріюмфувати по поводу удачного вибору тих самих послів (хоч зі стратою одного посла Барвіньского), а амбіция москвофілів хоче мати не менче рациї тріюмфувати над побідою найтяжшого свого ворога п. Барвіньского, котрого одного взяла собі партия ся за ціль повалити і єго в спілці з Поляками повалила!

Спорити тут з редакциями, котра сторона виграла а котра до решти скомпромітувалась, по моєму на нїнащо не придасть ся і до результату не доведе.

А по моєму, пора заглянути глибше, безпристрастно і безпартийно в суть самої річи, в еволюцию наших політичних думок — думаю тут думок мас народних, котрі може в части навіть несьвідомо, в части попихані то одною то другою партиєю такий а не инший принесли результат виборчий!

Отже 1) сецесия.

Голова руского клюбу др. Олесницкий впевняє, що сецесия була конечна, редакция »Галичанинъ-а« каже противне. (Пригадую, що редакция ся була також противна сецесиї молодіжи з університету, дораджувала своїй молодіжи, щоби вертала до краю і тут на місци боролась за свої права! Як та боротьба тепер виглядає, всім звісно, пригадую також, що редакция ся була противна елементарним зривам наших мас народних підчас передтамтогорічних страйків і замість глядіти на сї обяви як на судороги народа, котрий не хоче дати ся живцем в могилу зарити, та помочи, щоб орґанізация сего народного протесту не прибирала шкідливих для самих тих мас форм — ремствувала »во всеуслишаніє можних сего міра«, що се затія »радикально-сепаратистичних пайдократів«. І робила се сьвітла редакция против власного лучшого пересьвідченя своїх же редакторів! Більше совісти під тим зглядом не завадило би).

Я згоджуюсь з головою руского клюбу, що сецесия була конечна, бо коли вся трилїтна акция цілої репрезентациї народної сконцентрувала ся коло одної ґімназиї (маю очивидно на думці ґімназию руску в Станиславові), коли всьо уже тек підготовлено, що стокількадесять послів противних згодило ся сповнити се культурне бажанє такої жмінки руских послів; коли навіть найвижша повага в державі, бо сама корона промовляє слово своє за тою ґімназиєю, а мимо того всї підготовленя, всї надії в послїднім моменті лопнули, то сталось се найсьвятійшим обовязком тої рускої репрезентациї, щось такого зробити, щоби кривда ся народна, се даремне напруженє сил громом розляглось по всїх усюдах, щоб всюда о тім заговорили і скомпромітували тих, на котрих устах вічно звучать слова »свобода« я тут так неволять свого слабшого брата.

І якби найшло ся було ще инше, сильнійше й грімкійше средство леґального протесту, то я був би моїх послів осудив, що они після такого факту єго не хопили ся!

Манула уже, слава Богу, пора — а найтяжша она була для молодих совісних послів, — коли то деякі наші »політики« під впливом політично неспілих статей кричали гордовито: що то ґімназия, що то якась паралелька! — або як часто тепер кличе ся: або увесь нарід має стати під стяг социяльної демократиї, або — „погорда!“ Сконцентрувалась уже наша суспільність на стільки, що не вимагає від своїх послів річей в даний момент неможливих, а вдоволяє ся здобутком культурних етапів, до котрих осягненя зачинає уже по трохи суспільність помагати послам своїм й сама: петициями і материялами.

Сей культурний обяв, котрий робить з піску — нарід, сей обяв зсолїдаризуваня мас народних з тими, котрих судьба покликала до активної роботи в репрезентацийних інституциях чи там при иншій екзекутиві — сей обяв замічений мною уже в послїдних лїтах мого пословання — найшов тепер найкращий вислів 1) в солїдарности і жертвенности наших послів, 2) в відгуку суспільности, котра в принципі поклика-ла як-раз тих самих послів на занимані ними пе-

ред тим становиска. І се найкращі по моєму обяви послїдних наших полїтичних хвиль — обяви, котрі еще перед 15 роками були би анї межи послами не можливі, анї в суспільности такого розуміня не найшли.

І в тім, що клюб руский здобув ся (з 3 селянами) на такий рішучий жертвенний крок, і в тім, що суспільність так жваво поставила назад тих самих послів на їх місци — в тім лежить по моєму знак дозріваня полїтичного нашого народу.

Прийде ся певно нам в будучности понести ще не одну жертву і здобутись не на один рішучий крок В минувшій сецесиї і в покликаню до сойму тих самих послів ми маємо запоруку будучих зсолїдаризованих громадских зривів, котрі викажуть нарештї і рускому народови, що пора уже покінчити з поривами одиночними на самоілку, але треба усе масою змагати сконцентрувавшись коло одної хочби і не дуже фантастичної задачі, і всею силою грянути в рішаючу мінуту в один пункт.

(Конець буде).

Японьско-росийска війна.

Загальне положенє.

В виду суперечних, а тенденцийних вістий з обох сторін, годї здобути ся на безсторонний осуд: хоч не хоч, а вір одному або другому, бо обом нараз не можна — так противорічать собі. Фактом є тілько, що Японцї цофнули ся і не загрожують безпосередно армиї Куропаткина. Так Сахаров, як і Куропаткин доносять, що Японцї уступили з гірских проходів, здобутих по завзятих битвах і здержали свій марш на Кайчу, Дашічао, Гайчен і Ляоян. Також колюмна, котра машерувала з Кауци на Сіяндіяо, цофнула ся до Кауци. На дорозї до Сюяну росийскі війска обсадили Мадравайцу. В околици Сюненчену росийска кіннота мусїла під напором Японців цофнути ся на північ. На полудне від Кайчу, Японцї розкинули на дорогах понад проходами в віддаленю 20 клм. сильні артилєрийскі позициї. З Куандіанзану і Сінцинтіну Японцї цофнули ся на полудне. В околици Фенванчену Японцї здержали марші наперед. — Росийска аґенция телєґрафічна доносить, що прохід Далїн відобрав Японцям по завзятій битві ґен. Келєр. Ґенерал Мищенко мав ударити на японьску бриґаду на дорозї з Сюяну до Дашічао і розбив єї. В битві дня 25 червня (здаєсь на дорозї з Сюяну до Дашічао) росийскі ґранати розбили Японцям 2 гармати і ящик. Білє найдене на місци, де стояв табор росийский, доказує, що в японьскій армії панує червінка.

Противнож анґлїйскі жерела запевнюють, що Японцї не внаслїдок росийского оружя, але добровільно уступили ся із перевалів, через котрі форсували перехід і пізнїйша хвальба з росийскої сторони, що Японців відперли нїби то віддїли ґен. Мищенка і ґен. Келлєра, є натягнена. Але насуває ся тепер питанє: що спонукало Японців до такої наглої і рішучої зміни? Бути може, що дощі, які тепер настали в Манджуриї, не дають можности рушити ся анї кроком наперед. З другої же сторони кажуть Анґлїйцї, що се був лиш маневр Японців, котрий мав на цїли зсаламутити Куропаткина так, щоби він не міг поміркувати, що Японцї наміряють і був змушений так розмістити своє війско, щоби Японцї опісля могли єго тим лекше побити.

Для схарактеризованя тенденцийности кореспондентів обох сторін досить навести, обчисленє Pester Lloyda, після якого від початку війни, на підставі донесень всїх воєнних кореспондентів було на поли битви, по росийскій сторонї: 85.000 убитих, 185.000 ранених, 95.000 полонених, а потонуло 78 панцирників типу »Ретвизан«, 38 панцирників типу »Петропавловск«, 145 кружляків, 411 контрторпедівців і 1487 торпедових лодий; по японьскій сторонї виносять страти: 98.600 убитих, 140.000 ранених, 131.000 полонених, 49 панцирників І кляси, 84 панцирних кружляків, 98 контрторпедівців і 594 торпедових лодий. Вкінци в часї кампанії здобуто Порт-Артур 12 разів... Нинїшна телєґрама бюра Райтера з Токіо здобуває Порт Артур вже трипайцятий раз, іменно твердить, що Росия за посередництвом Франциї жертвувала виданє Порт-Артура разом з кораблями і оружием, щоби тілько ґарнїзонови дозволено з почестями(!) вийти з твердинї. Чейжеж не на те направили кораблї, аби їх віддати Японцям...

— ВІД АДМІНІСТРАЦИ. При зміні місяця просимо наших Вп. Передплатників о скоре відновленє передплати, зглядно о вирівнанє залеглостий та о приєднуванє нам нових передплатників.

Новинки.

— **Календар.** В середу: руско-кат. Агрипіни муч.; рим.-кат. Ісаії пророка. — В четвер: руско-кат. *Рожд. Йоана Хрест.*; рим.-кат. Пульхериї.

— **Нове сокільске гнїздо** засновано в місті Кутах, яко ґімнастичну філїю львівского »Сокола«. Статути затвердило вже ц. к. намісництво. Є се вже сточотирнайцята філїя нашого товариства. Сподїємо ся, що і ся філїя в невдовзї почне дїйсну працю в місті та в єї околици.

— **З „Днїстра“.** Товариство взаїмного кредиту »Днїстер« подає до відомости своїх членів, що від вплачених в цїлости удїлів виплачує дивіденду за 1903 р. в висотї 6% від 1. липня с. р. Дивіденди за р. 1902 непідняті до кінця липня с. р. будуть дописані до удїлів.

— **Спростованє.** На фестинї »Рускої Захоронки« дня 7. липня 1904 на Високім Замку, буде приґравати не орхестра 15 пп., а лише повна орхестра 30 пп. під батутою самого капельмайстра п. Роля. Вступ виносить 25 кр., для пп. академиків, студентів і дїтий лише 15 кр. В разї непогоди відбуде ся льотерия фантова, ярмарок і забави товариські на »Бесїдї«. Позір! Хто хоче гарно забавитись, най не залишить нагоди. Початок точно о годинї 4-ій з полудня. — *Комітет.*

— **Академічне віче в справі руского унїверситету** відбуло ся, як звісно нашим Впв. читачам, дня 3. липня в Чернівцях. Учасників було понад 400, в тім богато черновецкої і доокресної інтелїґенциї, »Січовиків“ і відпоручників инших товариств. Академиків мусїло бути не богато, бо о скілько нам відомо, галицка академічна молодїж, що гуртує ся около товариства »Академічна Громада« у Львові, відмовила участи в сім вічу, як також друге акад. тов. в Чернівцях »Союз« відсунуло ся від устроєня сего віча. Скликав єго отже лише гурток академиків, що скупив ся коло тов. »Молода Україна«. Видно, що між рускими академиками навіть в сїй так важній справі нема цїлковитої згоди. О скілько можна вносити з дотеперішних донесень, згадане віче відбуло ся помимо сего вельми величаво. Предсїдателем був т. В. Сїмович. По промовах тт. Галущиньского, Весоловского, Калиновича (по нїмецки) Лєшлєра (представителя нїмецких товариств) і п. Созаньского, ухвалено одноголосно ряд резолюций, між котрими найважнїйші є сї: »Українська академічна молодїж в Чернівцях, зібрана на довірочнім вічу дня 3. липня 1904 р., стоячи на становиску, що се оьанє самостійного унїверситету у Львові є культурною конечностию українського народу, який в своїм просьвітнім розвою дійшов вже до того степеня, де заснованє національного унїверситету наступити мусить: 1) взиває ц. к. австрийске правительство, щоби сповнило вже раз те оправдане домаганє українського народу і приступило до основаня самостійного унїверситету у Львові і то як найскорше, виповняючи тим запорученя зложені в XIX артикулї основних конституцийних постанов, яких до тепер супротив українського народу на жаль не виповнено. 2) надїє ся, що парляментарні репрезентанти українсько-ского народу підопруть усильно те домаганє українського студентства, а заразом і цїлої української суспільности«. Дальші резолюциї заявляють, що українська молодїж не признає нїяких всеславяньских аспираций і що в борбі за свої права є обмежена виключно на свої сили. Висказано також негодованє тій части славяно-фільскої ческої молодїжи, котра не хотїла допустити на вічу в Празї українського речника та запротестовано з обуренєм против росийских катедр на львівскім і черновецкім унїверситетї. — Вечером відбуло ся представленє в »Народнім Домі« і комерс.

— **Конвікт в Бучачи.** ОО. Василияни в Бучачи відкривають з початком шкільного року для учеників »Платний конвікт (бурсу). Місячна платня 50 К. Зголошеня приймає ся до 31. липня с. р. Близші відомости листовно. — *ОО. Василияни.*

— **Сокільска орґанїзация** розвиває ся чим раз гарнїйше і дальше, мимо пакликуваня »на бік з Соколами«. Нема недїлї, нї сьвята, щоби інструктори або делєґати не розїжджали ся в ріжні сторони нашого краю. Дня 12. червня с. р. відбули ся І. загальні збори пожарного »Сокола« в Лїсневичах, львівского повіта. Не велике село, однак і оно рішило завести в себе сю орґанїзацию, щоби забезпечити ся перед грозою огнів, причім о. В. Стернюк, парох Пустомит, причинив ся богато до заснованя »Сокола« в Лїсневичах. Збори відкрив дг. Сенько Мота і і візвав ґаздів і парубків, щоби вписували ся в ряди молодого товариства. Членів вписало ся 32, На збори прибули делєґати львівского »Со-

Лев Лотоцкий.

ЗАВЕРУХА

комедия в однїй дїї,

нагороджена на конкурсї тов. ім. Ів. Котляревского.

(Дальше).

ЧЕТВЕРТА ЯВА.

ЖАРИК і ГРИЦЬКО.

ЖАРИК. Грицьку!

ГРИЦЬКО. Слухаю, пане капітане!

ЖАРИК. Іди і скажи Миколкови, най випряже конї.

ГРИЦЬКО. Га?

ЖАРИК. Що, не чуєш?

ГРИЦЬКО. А вжеж не дочуваю часом, а підчас заверухи майже зовсїм глухий... Я бачите, пане капітане, хорий на нерви ще від тої поганої шляпи під Кенїґрецом, де то нас Прус так страшно спражив.

ЖАРИК. Буде того, буде! Іди!

ГРИЦЬКО. Конї вже заїхали.

ЖАРИК (*голоснїйше*). Іди і скажи Миколкови, щоби випряг конї! Чуєш? Я вже не поїду.

ГРИЦЬКО. Нї вже?

ЖАРИК. Нї! Рушай!

ГРИЦЬКО (*до себе*). Се що таке? Заверуха?! (*Виходить*).

ПЯТА ЯВА.

ЖАРИК (*сам*). Старий цимбал! Годї вже з ним видержати. Скоро оженю ся, порозганяю до чорта сю голоту. (*Сїдає, чути відїзджаючі дзвінки*). Отже так, так; вже моя Ксенечко не розстанемо ся зовсїм. Я бачу, що не маючи тебе коло себе, не міг би я і жити. — Тепер почали ся визначувати тут коло мене єї гарні форми, тоті оченята сині, тоті уста коралеві, той усьміх любий... Що се, що я доси того всего не бачив. Нї справдї, я доси був старик, холодний на все, і аж тепер став молодиком. (*Сьміє ся*). Ха, ха, ха! Що то любов, що то тоті оченята можуть вчинити з чоловіка? Старик стає молоденьким амантом, бо справдї я чую, що в моїм серци повно вже любови до сеї дївчини. Хороша псяюшка, о хороша, немов той цьвіт на дикій рожі, який що тільки розцвитати ся починає. Що тільки розцвитати ся починає... Гм! Вона справдї ще зовсїм розцвила ся! Не розцвила ся, а я —

КСЕНЯ (*сьпіває в кімнатї на ліво*).

Стоїть верба над водою,
Розпустила гілє,
Убирай ся дївчинонько,
Цеж твоє весїлє;
Лїпше було мене мамцю
У землю сховати,
Анїж мене молоденьку
З нелюбом вінчати.

ЖАРИК. А се що? А її хто сказав засьпівати сю пісню в тій хвили, де я — Га! Кількож тут смутку? Як вона заговорила до душі?...

КСЕНЯ (*сьпіває дальше*):

Закувала зазуленька
У лїсї на дубі,
Заплакала дївчинонька
У церкві при шлюбі;
Не плач, не плач дївчинонько,
Добре тобі буде,
Умиєш ся слезоньками —
Як води не буде.

ЖАРИК (*вставши скоро з канапи*). Нї! нї! Менї з нею женити ся годї! Годї! Я собі сам дивую ся, звідки в мене ся гадка могла взяти ся?!... Я і вона; нема що казати — хороша пара! Менї лїт шістьдесять, а їй, а їй — кількож їй буде лїт? Зараз: як Грабик умер, буде — кількож буде, як він умер? Зараз: як я по смерти Грабика його доньку до себе взяв, єсть — кількож єсть, як Ксеня у мене? Тфу! вже зовсїм моя память старіє ся, і я хотїв вязати сьвіт тій дївчинї! Тож єї всего лиш лїт —

кола«. По поясненю статутів і кількох промовах на тему потреби орґанізациї і пожарної оборони, приступлено до вибору старшини. Головою вибрано Сенька Моту; начальником стягу Василя Цимбалу; містоначальником Кароля Вознічку; виділовими: Романа Карпяка, Ілька Вархолу і Ілька Пасоша, а їх заступниками: Костя Моту і Йосифа Панькевича. По зборах перевели делеґати д-ги Н. Сіяк і Фльонт курс пожарний і забави для дітий. Що лісневицкі Соколи затямили добре цілу науку, показав се двократний алярм чого сьвідками були купелеві гості з Пустомит. Підчас другого алярму збігло ся богато жидів, котрі відай зайшли сюда за др. Биком, дідичом Пустомит, який ставить з вільна капличку для латинників, яких небогато, а заложив купелеве місце і парк і вихлопотав прогульковий поїзд для гостий і прогульковців, яких все брак.

— **Нове заведенє для божевільних.** Як ми се свого часу доносили, ухвалено підчас осінної соймової сесиї поручити краєвому виділови виготовати в протягу сего року пляни і кошторису на будову заведеня для божевільних на 500 ліжок. Виділ краєвий розрисав оферти на відповідні ґрунта під будову і оферт вплинуло 40. З сих 8 найвідповіднійших оглянув вже інспектор шпиталів др. Стелля Савіцкий, а днесь виїзджає звидіти сі місця шеф шпитального департаменту п. Онишкевич. Доперва відтак вибере ся 4 найвідповіднійші місця і предложить ся до ухвали на найблизших засіданях сойму, почім почнуть ся сейчас вступні роботи. Заведенє се стане правдоподібно в західній части краю.

— **Самбірскі повстанці.** Доносять нам з Самбора що там порозліплювано в ночи з д. 2. с. м. на мурах міста відозви, відбиті на гектоґрафічній машині, а звернені до польскої молодіжи з зазивом, викликали оружний рух в Конґресівці Бачимо, що робота вшехполяків і їх кличі не остають боз наслідку.

— **Робітниче товариство в Ватикані.** 12. червня с. р. приймав Святійший Отець на авдиєнциї членів »першого католицкого товариства робітників в Римі«. Богато членів явило ся з своїми родинами так, що осіб в Ватикані зібрало ся близько 12.000. Голова товариства G. Secchetti відчитав адрес, в якім підніс, що католицкі товариства італійских робітників числять близько 500.000 членів, які отверто і відважно визнають свою приналежність до апостольского престола і придержують ся традициї католицкої Італії. Сьвятійший Отець у відповідь подякував за виражені чувства підданьства, якими переняті члени робітницкого товариства і висказав свою радість, що видить біля себе таку силу робітників, вірних своїй вірі і Церкві Далї загрівав Пій X. членів щоби старали ся придбати більше членів до своїх товариств так, щоби теперішний півміліон зріс скоро до цілого міліона. Вкінци уділив Сьвятійший Отець присутним і їх родинам апостольского благословеня.

— **Поетичний кутик.**

На Купала.

На папороть в ніч сю Купала не жди,
не жди на ті скарби в скель скриті щілину —
про чари і скарби і славу кинь сни.
Весельчяну з серця ти виснуй тканину
крізь ню глянь на сьвіт сей — на кожду людину,
собі ти і другим ту рай отвори.

Сля в груди у тебе не тліє сей жар,
щоб щастя добути для других із неї —
не дасть тобі щастя й вселенної шар.
Хоч доля під ноги з рога Амальтеї
йме сипати рожі й самі орхідеї
щасливим не будеш — бо щастє не дар.

Уляна К.

— **Король сіоністів.** Як вчера наша телеґрама донесла, у Відни помер звісний провідник сіоністів, др. Теодор Герцль. Уродив ся він 1860 р. в Будапешті. Укінчивши університет у Відни в р. 1882, задумав посьвятити ся правничій кариєрі, але література і дневникарство притягнули єго на свою сторону. Дневникарску кариєру почав в Wiener Allgemeine Zeitung ще тоді, коли сей дневник виходив три рази денно. Відтак перенїс ся до Neue freie Presse і виїхав до Парижа, як єї кореспондент. Там перебував яких 4 до 5 літ і з сего часу походять єго сьвітлі фейлєтони, які друковали ся в N. fr. Presse, а які відтак вийшли в осібній книжці п. з. »Palais Bourbon«. Сї фейлєтони були посьвячені францускому парляментарному житю і представляли ряд сильветок визначних францускиx парляментаристів з перед 10 літ. Відтак вернув др. Герцль до Відня і вступив до редакциї N. fr. Presse як театральний рецензент і фейлєтоніст. В сім часї під впливом д-ра Макса Нордава переняв ся він сіоністичними ідеями і заложив тижденник Die Welt, де розвинув аґітацийну горячкову діяльність в користь сіонізму. І справді удало ся єму зорґанізувати жидів до сего степеня, що в цілій Европі називайо єго »королем сіоністів«. Разом з Нордавом пропаґував Герцль ідею відбудованя жидівскої держави в Палестині. В сїй цїли війшов навіть в переговори з турецким правительством і султан обіцяв єму, що не буде ставити перепон заселеню жидами Палестини. За се зєднав Герцль для Туреччини цїлу лїберальну віденьску пресу. Султан приймав єго кілька разів на авдиєнциї і надїлив дуже високим ордером. Заразом годить ся зазначити, що N. fr. Presse, котрої Герцль був найбільшою підпорою, не зганула анї разу про діяльність Герцля і уважала сіонізм, яко річ не єствуючу. Перед двома роками видав Герцль фантастичну повість з жидівского житя в відбудованій жидівскій державі, п. з. »Alt Neuland«. Єго брошура »Der Judenstaat«, що розтрясає справу відбудованя жидівскої держави, є прямо євангелием сіонізму. В послїдних часах, коли Герцль переконав ся, що відбудованє жидівскої держави в Палестині є простою утопією, ввійшов в переговори з анґлїйским правительством в цїли набутя Уґанди в Африцї на поселенє жидів. Але сей проєкт найшов серед сіоністів страшну опозицию, головно серед російских жидів, котрі назвали єго прямо зрадником сіонізму. Послїдні роки житя перевів Герцль в безнастанній борбі і в змаганях скупити знова всїх сіоністів в одну партию, але се не дуже єму удавало ся. Згадати ще належить, що славні конґреси сіоністів з цїлого сьвіта в Базилеї були єго дїлом. Герцль видав також крім згаданих публїцистичних і аґітацийних брошур також дуже богато лїтературних творів, між иньшими драму з жидівского житя »Das neue Guetto« і збірку оповідань »Philosophische Novellen«.

— **Жертва газардової гри.** Будапештеньскі дневники доносять про такий факт: Недавно сему появило ся в льондоньскім дневнику »Daily Express« оголошенє, що 33-лїтний ґраф, зближений до австрийско-угорского двора, хоче оженити ся з панною, котра має 200.000 фунтів штерлїнґів (4 міліони корон) посагу. Жінка оголошуючого буде мати вступ до двору. Причина сего оголошеня були така. Один молодий угорский маґнат одержав спадщину, що виносила 800.000 корон. Але все те програв вневдовзї в протягу одної ночі в жокей-клюбі. Притім заявив, що програну заплатить вскорі. На згадане оголошенє одержав сей панок відповідь з Анґлії, що одна дама хоче віддати єму руку, причім посїдає ще більший маєток. Інтерес ішов добре, коли нараз довідала ся родина сеї панни, що він має піти на сплаченє довгу та відвела богату »леді« від ризиковного супружя. Угорский маґнат полишив ся на леді, а до сего стратив достоїньство шамбеляна, одиноку надію і дошку ратунку.

— **Конкурс.** Виділ Тов. Руска Бурса в Тернополи розписує отсим конкурс на 120 питомців до Бурси на рік шкільний 1904/5 під слїдуючими услівями: 1. Батько (опікун) петента мусить бути членом Тов. »Руска Бурса в Тернополи.« 2. Батько (опікун) петента має виставити письменну декларацию, що зобовязує ся платити точно з гори умовлену оплату за сина. 3. Оплата за цїле удержанє (помешканє, харч, услуга, поміч в науцї, пранє) виносить 30 К. Біднїйші, що предложать сьвідоцтво убожества, можуть бути принятими за низшою оплатою не менчою одначе від 17 К. 4. Кождий питомець мусить бути зовсїм здоровий, що потвердять оглядини лїкарскі впочатком року шкільного. 5. При вступі зложить кождий принятий питомець одноразовий даток на інвентар в сумі 4 К. Кождий принятий питомець має привезти з собою: 6 пар біля, 4 простирала, 4 пошевки, 12 хустинок, 6 пар шкарпеток, 4 ручники, подушку, колдру і коцик до накриваня ліжка. Крім того має мати 2 одїня, плащ і 2 пари обувя. Питомцям не буде вільно мати поза бурсою нїякого занятя. Поданя просить ся посилати на адресу: о. Петро Патрило Руска Бурса Тернопіль найдальше до 10 серпня 1904. До поданя долучити треба 1) Сьвідоцтво шкільне, 2) Декларацию, 3) Сьвід. убожества. Тернопіль дня 25. червня 1904. *Др. Ом. Калитовский* голова, *о. Терлецкий* секретар.

— **Дрібні вісти.** На львівскій політехнїцї здав п. Антін Глїбовицкий, родом з Ганковець, снятиньского повіта, державний іспит з ґеодетичного курсу. — Дня 1. с. м отворено у Львові філїю віденьского »Bankverein у«, подібна філїя в Чернівцях отворить ся в найблизших тиждних — В Честинях пробив ся ножем селянин і церковний провізор Яцко Кашуба з жалю за чотирома дїтьми, котрі стратив в протягу вісьмох місяців. — Кравецкий курс вітворило мінїстерство торговлї в Кракові на час від 4. до 30. с. м. Вчити буде віденьский кравець Ф. Бумерль.

Уже вийшли **„Проповіди похоронні“** *д-ра Івана Бартошевского*, числом 120, дуже практичні і поучаючі. Можна їх дістати по цїнї 5 К в книгарнї Ставропигійскій у Львові або у автора (Львів, ул. Домса 5), — так само **„Проповіди Недїльні“** того автора по цїнї 4 К і єго **„Проповіди Страстні“** по 2 К. — Весь запас богослужебних інтенций вичерпаний.

В кождій рускій хатї повинна бути на стїнї **мапа всеї Руси-України**, видана Р. Тов-ом педаґоґічним у Львові. (Величина : 75×59 цм.). Коштує лише **40 сот.** Молодїж при науцї чи забаві все буде мати перед очима наглядний образ нашої великої Вітчини.

Посмертні † оповістки.

— **Евгенія з Петриків Чеховичева,** вдова по сьвященику, померла в Перемишли дня 4. липня в 29 роцї житя. Покійна була взором чеснот, характеру і горячою патріоткою. В. її п.!

кількож Ксенї літ? Нї, не нагадаю собі, треба покликати Марянну, она може знає. (*Кличе*). Марянно! Марянно! Пойте сем! (*Марянна входить*).

ШЕСТА ЯВА.

ЖАРИК і МАРЯННА.

ЖАРИК. Марянно, не можу собі нагадати, кілько літ має Ксеня; ви може се знаєте?

МАРЯННА (*закидаючи подеколи в ческа*). А чему бек не мала знать? Зараз теж, зараз: як лєсний Ґрабик здар ноґу, бил папежа лєблєуш, теди буде тему лятек шеснацєт — так шеснацєт, теди панночка Ксеня будет меть лєток седмнацєт, так седмнацєт, равно седмнацєт.

ЖАРИК. Сїмнайцять літ? Так мало ще?

МАРЯННА. Цо сем мало?! Цеж голька. —

ЖАРИК. А ви не знаєте, о що тут ходить?

МАРЯННА. А диц чему бек не мала знать? Поцкейтэ от і вєм!..

ЖАРИК. О щож?

МАРЯННА. Панночка Ксеня ма седмнацєт лєток, є голка пекна, це знана вец, теди кце ю ктось взєць...

ЖАРИК (*змішавшись*). Нї! нї!... Я лиш так хотів знати. Ідїть вже до свого дїла.

МАРЯННА. Іде, іде юж; але там заверовха сакраменцка (*виходить*).

СЕМА ЯВА

ЖАРИК (*сам*). Заверуха! Заверуха! Так, і там і тут! (*кладе руку на груди*). О! туть мабуть ще страшнїйша!... Сїмнайцять літ! Сїмнайцять літ, а я шістьдесять! Гарна пара! Догадалась стара, що хтось хотів тоту »пекну гольку« взяти а колиб вона знала, що тим яструбом я, вона-б менї очи видерла. Вона дуже любить тоту дївчину! Та хто єї не любить?! Нї! нї! менї з нею женитись годї! Годї! (*По хвили*). Менї треба старшої женьщини, так 30 літ 40 але не 17. Їду до Корчаків і конець! (*Кличе*). Грицьку! Грицьку! (*Грицько вбігав*)

ОСЬМА ЯВА.

ЖАРИК і ГРИЦЬКО.

ЖАРИК. Грицку!

ГРИЦЬКО. Слухаю, пане капітане!

ЖАРИК. Іди і скажи Миколкови, нехай запряже конї.

ГРИЦЬКО (*вибалушивши очи*). Га? що?

ЖАРИК. Що ти глухий?

ГРИЦЬКО. А вжеж після тої —

ЖАРИК. Буде того! Іди і скажи Миколкови нехай запряже конї.

ГРИЦЬКО. Пане капітане, мельдую покірно, що я не веретено, а лиш бувший капраль Грицько Чук, а пан капітан мене »кунїрують« немов якого рекрута! Чи видав хто щось подібного: іди кажи нехай запряже конї, іди кажи нехай випряже, іди кажи нехай знов запряже... Чи видав хто щось такого?

ЖАРИК. Тихо! Іди і роби то, що кажу!

ГРИЦЬКО. Іду; але коли пан капітан ще раз покличуть і звелять випрячи, то вже не послухаю! Єй Богу не послухаю!

ЖАРИК. Нї! нї! вже конець тій закрутанинї! Конець! Нехай запряже конї і я зараз їду. А попроси панну Ксеню, щоби сюди до мене прийшла.

ГРИЦЬКО (*до себе*). Я і не дивуюсь панови капітанови; цивільний стан, а ще й заверуха — чоловікови і розум відберуть! (*виходить*).

ДЕВЯТА ЯВА.

ЖАРИК (*сам сїдав на канапі*). Справдї менї щось помоталось в голові. Годї до себе прийти. Коли-б був той старий Костолюбів приїхав, було-б до того всего не прийшло; одна, дві пульки пікета і був би день війшов. Та немов на злість, злякалась стара біда заверухи, щоби вітер його старих костий не розвіяв. (*Ксеня входить*.

(Дальше буде).

— **Олена Котецка**, учениця сем. учит., померла в Либохорі в 20 р. житя. В. ї. п.!

Телеґрами

з дня 5. липня.

Берно моравске. Lidove Noviny доносять, що між міністром війни ґен. Пітрайхом а президентом угорского сойму ґр. Тісою прийшло до порозуміня в язиковій квестиї нового військового карного закона. Именно ґр. Тіса згодив ся на десять літний переходовий час, по упливі якого всї військові авдитори на Угорщинї мають володїти і урядовати в угорскім язицї.

Берлин. Berl Tagbl. довідує ся з Риму: Кардинал вікарий Респіджі зложив офіцияльно відвідини в військовім шпитали в Римі, що викликало велику сензацию. Від р. 1870 не являв ся в військовім шпитали анї один кардинал. Вказує се на те, що папа помимо звісної ноти кардинала Merry del Vaal-а хоче з Італїєю знайти мовчаливий modus vivendi.

Париж. Сенат ухвалив дві перші точки проєкту закона про знесенє конґреґацийної науки.

Білгород. Міністерияльна рада ухвалила, щоби коронация відбула ся 21 вересня в монастирі Зіча. В Білгородї відбудуть ся сьвяткованя в днях 24 до 26 вересня.

Надіслане.

Др. Мирон Вахнянин

лїкар клїніки львівского унїверс., б. лїкар клїніки проф. Ляйдена в Берлинї

ординує у внутрішних недугах від 3—5 попол.

ул. Академічна ч. 26. (мезанїн).

ОКУЛЇСТ

Др. ЯРОСЛАВ ГРУШКЕВИЧ

ординує

при ул. Личаківскій ч. 19 А від 11—12 і від 4—5.

НАКЛАД А. ХОЙНАЦКОГО.

Лев Лопатиньский.

Беата і Гальшка

траґедия з другої половини XVI віку в 5 актах.

Цїна 1 К.

Ще в р. 1891. прихильно оцїнена референтом краєвого драматичного конкурсу, др. Евг. Олесницким, а відтак перероблена наново, ся драма відзначає ся сконденсованою акциєю, трогаючими сценами і вірними характерами на тлї історичного кольориту Тому і в читаню не тратить свого враженя

Набути можна в Ставропигійскій книгарни у Львові

Товариство „Просьвіта“ у Львові

підняло ся в сїм роцї виданя, якого потреба для всеї нашої суспільности дуже діймаючо дає ся відбувати. Именно під редакциєю голови Товариства »Просьвіти« проф. Юліяна Романчука мають видавати ся твори наших найзнаменитших письменників в цїли їх спопуляризованя. **Перша книжка, яко том I. „Рускої письменности“, обнимаючий твори Котляревского, Артемовского-Гулака** (межи ними і зовсїм ще незнані) і **Гребінки**, з портретами і короткими житєписами авторів вже появила ся і продає ся в гарній оправі по 1 кор., в найгарнїйшій оправі 1·50 кор. На пересилку почтову долучити треба **30 сот. більше**. Висилає ся **тілько за попереднім надісланєм гроший або за побранєм почтовим** (Nachnahme).

Позаяк наклад виносить всего 3000 примірників, проте просимо спішити ся з замовленями.

Дістати можна в Канцеляриї Товариства „Просьвіти“ у Львові, Ринок 10.

ТОВАРИСТВО взаїмного КРЕДИТУ

„Днїстер“

стоваришенє зареєстроване в обмеженою порукою у Львові, ринок ч. 10, дім „Просьвіти“.

ЧЛЕНАМИ ТОВАРИСТВА можуть бути тілько **обезпечені тревало** в „Днїстрі“ від огню. Членьский удїл 50 К можна зложити в ратах; вписове 2 К.

ЧЛЕНИ ТОВАРИСТВА можуть затягати **ПОЗИЧКИ на 6%** за предложенєм відповідної гіпотеки або поруки; сплату більших позичок розкладає ся на 10 лїт.

ПРИ ПАРЦЕЛЯЦИЯХ і иншім купнї землї нехай купуючі звертають ся за **позичками до „ДНЇСТРА“.**

ВКЛАДКИ ЩАДНИЧІ приймає Товариство на 4%.

З ЧИСТОГО ЗИСКУ дістають члени **дивіденду** від удїлів а часть зиску призначує ся **на добродїйні цїли**; дотепер удїлено на церкви, бурси, школи і т. и. **18.385 К.**

Стан 31. мая 1904:

Вкладки	1,698.746 К
Удїли	115.947 К
Фонди резервові	23.522 К
Позички	1,403.472 К
Цїнні папери, льок. в банках і на рах. біжучий	506.994 К

Ц. к. упр. гал. акц.

Банк Гіпотечний

Віддїл депозитовий

приймає вклади і виплачує завдатки на рахунок біжучий, приймає до переховання папери вартісні і дає на них завдатки.

Крім того впроваджено подібно як в інституциях заграничних т. зв.

Депозити сховкові

(Safe Deposits)

За оплатою 50 до 70 корон річно, депозитар дістає в сталевій касї панцирній сховок до виключного ужитку і під власним ключем, де **безпечно і дискретно** переховувати може своє майно або важні документи.

Під тим зглядом поробив Банк гіпотечний як найдогіднїйші зарядженя.

Приписи дотично того рода депозитів одержати можна безплатно у віддїлї депозитовім.

Розклад поїздів зелїзничих обовязуючий від 1. мая 1904.

(Приїзд і відїзд поданий після середно-европейского часу).

о год.	Приходять до Львова (головний дворець)	о год.	Відходять зі Львова (головний дворець)
6·00	з Кракова, Берлина, Відня, Праги, Хирова	6·20	до Іцкан, Яс, Букарешту, Жидачева, Потутор, Керезмезе, Чорткова (від 1/7—31/8), Сучави
6·10	з Іцкан, Чорткова, Калуша, Делятина (чер. Коломию 1/6—30/9 вкл. в нед. і сьвята), Керезмезе (1/5—30/9 вкл.)	6·30	до Підволочиск, Київа, Одеси, Бродів, Копичинець, Гусятина, Чорткова
6·46	з Рави рускої, Сокаля	6·45	до Лавочного, Пешту, Дрогобича, Борислава
7·40	з Підволочиск, Одеси, Київа, Бродів	8·50	до Яворова
7·45	з Лавочного, Пешту, Хирова, Борислава, Калуша	8·25	посп. до Кракова, Відня, Берлина, Праги, Любачева, Самбора, Закопаного
8·00	з Самбора, Хирова		
8·10	з Станиславова, Жидачева, Потутор	8·35	до Кракова, Відня, Праги, Ясла, Осьвенцїма
8·20	з Яворова	9·10	до Лавочного, Хирова, Калуша, Ходорова
8·55	з Кракова, Відня, Берлина, Варшави, Праги, Закопаного через Краків, Мезеляборча, Пешту	9·25	до Самбора, Хирова
		9·30	до Белзця, Сокаля, Любачева
10·02	з Стрия, Борислава	10·35	до Тернополя, Потутор
10·20	з Ряшева, Любачева	10·45	до Черновець, Делятина, Заліщик, Новоселиці
11·25	з Коломиї, Жидачева, Потутор, Керезмезе	1·55	посп. до Підволочиск, Київа, Одеси, Бродів, Копичинець, Чорткова, Заліщик, Гусятина
1·10	з Лавочного, Калуша, Хирова, Борислава		
1·30	посп. з Кракова, Берлина, Відня, Праги, Н. Санча, Риманова, Івонича, Сянока, Хирова	2·45	посп. Іцкан, Яс, Букарешту, Потутор, Калуша, Жидачева, Чорткова, Вижниці, Керезмезе
1·40	посп. з Іцкан, Чорткова, Калуша Заліщик, Кіцманя, Новоселиці (через Жучку), Вижниці	2·55	посп. до Кракова, Відня, Берлина, Праги, Закопаного
2·30	посп. з Підволочиск, Одеси, Київа, Бродів, Грималова, Гусятина, Копичинець, Козови	3·05	до Стрия, Хирова, Борислава, Тухлї від 15/6—30/9 вкл.), Сколього (1/5—30/9 вкл.), Ходорова, Калуша
4·35	з Стрия, Хирова, Тухлї (15/6—30/9), Сколього (1/5—30/9)	3·30	до Ряшева, Любачева, Хирова.
4·45	з Яворова	3·40	до Самбора, Хирова
5·30	з Підволочиск, Київа, Одеси, Бродів, Грималова, Потутор, Заліщик, Гусятина, Іваня пустого, Скали, Копичинців	5·48	до Яворова
		5·55	до Коломиї, Жидачева
5·40	з Кракова, Берлина, Відня, Праги, Осьвенцїма	6·20	до Кракова, Відня, Берлина, Варшави, Праги, Карльсбаду, Хирова, Пешту, Н. Санча,
5·50	з Іцкан, Жидачова, Новоселиці і Сучави		
6·00	з Белзця, Сокаля, Любачева, Рави рускої	6·40	до Лавочного, Пешту, Хирова, Борислава, Калуша
		7·05	до Рави рускої, Сокаля
8·40	посп. з Кракова. Відня, Берлина, Праги, Івонича	9·00	до Підволочиск, Київа, Одеси, Бродів
9·10	з Іцкан, Букарешту, Чорткова, Потутор. (Жидачева 1/5—30/9) Гусятина, Керезмезе, Калуша.	10·05	до Перемишля (1/5—30/9 вкл.), Хирова, Н. Загіря
		10·42	до Іцкан, Чорткова, Заліщик, Делятина, Сучави
9·50	з Кракова, Відня, Берлина, Вроцлава, Варшави, Праги, Осьвенцїма, Хирова	10·55	до Кракова Відня, Вроцлава, Праги
		11.00	до Підволочиск, Бродів, Копичинець, Грималова, Іваня пуст., Скали, Гусятина, Потутор
10·00	з Самбора, Хирова, Сянока, Ясла		
10·20	з Підволочиск, Київа, Одеси, Бродів, Копичинець, Заліщик, Скали, Іваня пустого, Гусятина	11·05	до Стрия
		12·45	посп. до Кракова, Відня, Берлина, Варшави, Праги, Закопаного, Н. Санча
10·40	з Лавочного, Пешту, Хирова, Калуша, Борислава,		
12·20	посп. з Іцкан, Яс, Царгорода, Жидачева, Заліщик	2·51	посп. до Іцкан, Яс, Букарешту, Чорткова, Керезмезе (від 1/5—30/9), Сучави, Кіцманя
2·31	посп. з Кракова, Берлина, Варшави, Відня, Праги		
3·25	з Тернополя, Бірок великих, Грималова	4·10	до Кракова, Відня, Вроцлава, Берлина, Праги, Пешту, Самбора, Сянока, Осьвенцїма
	на дворець „Підзамче“		**з двірця „Підзамче“**
7·20	з Підволочиск, Одеси, Київа і Бродів		
2·15	посп. з Підволочиск, Київа, Одеси, Бродів, Грималова, Гусятина, Копичинець, Чорткова	6·43	до Підволочиск, Бродів, Київа, Одеси, Копичинець, Гусятина, Чорткова
5·06	з Підволочиск, Київа, Одеси, Бродів, Копичинець, Заліщик, Потутор, Іваня пустого, Скали, Гусятина, Бродів, Грималова	10·52	до Тернополя, Потутор
		2·09	посп. Підволочиск, Бродів, Київа, Одеси, Копичинець, Гусятина, Грималова, Скали, Іваня пуст.
10·02	з Підволочиск, Київа, Одеси, Бродів, Копичинець, Заліщик, Іваня пустого. Скали, Гусятина	9·21	до Підволочиск, Київа, Одеси, Бродів
3·04	з Тернополя, Бірок великих, Грималова	11·24	до Підволочиск, Бродів, Копичинець, Заліщик, Іваня пустого, Скали, Гусятина, Грималова.

ПОЇЗДИ ЛЬОКАЛЬНІ.

Приходять на головний дворець:

з Брухович 6·46, 8·05 рано, 12·39, 3·00 і 4·30 пополудни, 6·00, 8·04 і 9·12 вечером, (від 8/5 до 11/9 вкл.)

з Янова 8·20 рано, 1·16, 4·45 попол., 9·25 вечером (від 1/5 до 30/9 вкл.), 10·10 вечером (від 15/5 до 31/8 вкл. в недїлї і сьвята).

зі Ширця 9·35 вечер. (1/6 до 11/9 вкл. в недїлї і сьвята).

з Любіня вел. 11·35 вечером (від 15/5 до 11/9 вкл. що недїлї і сьвята.

Відходять з головного двірця:

до Брухович 7·10 рано, 9·30 і 11·45 передполудн., 1.05, 3·35 і 5·05 попол., 7·05 і 8·17 веч. (від 8/5 до 11/9 вкл.)

до Жовкви 11·10 вечером (що недїлї).

до Янова 6·10 рано, 9·15 передпол., (від 1/5 до 30/9 вкл.) 1·35 попол. (від 15/5 до 31/8 в недїлї і сьвята), 3·18 попол (від 1/5 до 30/9 вкл.) і 5·48 пополудни.

до Щирця 1·45 попол. (від 1/6 до 11/9 вкл в недїлї і сьвята).

до Любіня вел. 2·15 попол. (15/5 до 11/9 вкл. в нед. і сьвят.)

ЗАМІТКА: Час середно-европейский ріжнить ся від часу львівского о 36 мінут. а именно 12 год. часу середно-европейского = 12. год. 36 мін. часу львівского. — Нічні години від 6. вечер до 5·59 рано обведено рамками. — В місті продає білети звичайні аґенция часописий Й. Ст. Соколовского пасаж Гавсмана 9, від 7. рано до 8. вечером. — Бюро інформацийне ц. к. зелїзниць державних (ул. Красїцких ч. 5.) удїляє пояснень в справах зелїзничих, продає білети всякого рода і розклади їзди, в годинах урядових від 8. рано до 3. пополудни, а в недїлї і сьвята від 9. рано до 12. в полудне.

Видає і відповідає за редакцию **Лев Лопатиньский**.

З друкарнї В. А. Шийковского.